

Dva Zdravotní klauni, služebně nejstarší a služebně nejmladší, vzpomínají na své začátky

Karel Prais

alias Doktor Dudel

SLUŽEBNĚ NEJSTARŠÍ KLAUN

Jednu večer roku 2001 u nás zazvonil telefon a ozvalo se česky s americkým přízvukem: „Tady Gary Edwards, Zdravotní klaun. Karel, ty taky pracuješ v nemocnici jako klaun a já s tebou chci spolupracovat.“ Následovalo pozvání do Prahy, kde jsme ještě s několika dalšími lidmi začali trénovat.

V tom roce nás v České republice bylo pět Zdravotních klaunů a poprvé jsme vycestovali na Mezinárodní setkání Zdravotních klaunů do Vídně. Tam jsem zjistil, že jsem se stal součástí něčeho mimořádného. Postupně přicházejí noví zájemci, nové nemocnice, je nás deset, dvacet, padesát a dnes skoro devadesát! Pro mě je to neskutečných, krásných dvacet let. Díky Gary, že jsi zavolaal.

Ondřej Černý

alias Antonín Omdlel

SLUŽEBNĚ NEJMLADŠÍ KLAUN

Stejně jako Zdravotní klaun, i já letos slavím – 20 let působení u divadla. Ale dosud jsem se nesetkal s tak úžasným kolektivem, jaký je zde. Jako by tu neexistovala ani sebemenší nechuť do práce nebo únava, vždy se vítáme i loučíme s úsměvem a tvoříme s nevídaným nadšením.

Jsem se Zdravotními klauny teprve rok, ale je to pro mě tým srdečných lidí, kterým věřím. **Koncentrace pozitivní energie a radosti z práce.** Práce, jejíž dosah si ani nedovedu zcela uvědomit. Děkuji, že toho mohu být součástí.

Věrná podpora dárců je pro radostný úsměv nemocných nepostradatelná

Práce Zdravotních klaunů se neobejde bez pravidelné podpory lidí, kteří vědí, jak je důležité udržet si pozitivní přístup k životu i v obtížných situacích. Jedním z nich je pan Vladimír, který nás podporuje už 15 let:

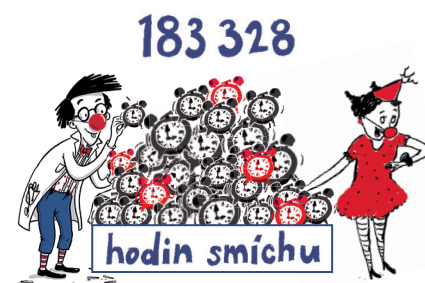
Podporuji vás už dlouho, protože si myslím, že děláte zásluhou věc. Pro děti i pro další lidi v naší republice. A že u vás jsou prostředky transparentní a řádně využité. Ještě jsem od nikoho neslyšel nic, co by vyznělo jinak. Proto svou „troškou do mlýna“ přispívám i já.

Máte spoustu programů, ale v poslední době mě „dostala do kolen“ akce se zvedací plošinou, kdy jste ve výšce skrz okno komunikovali s pacienty. To jsem zíral, fakt super nápad. Viděl jsem vaše poctivé výkony, a bylo z nich jasné, že to neděláte pro získání laciné popularity.

Prostě jsem nabyl dojmu, že příspěvky, které vám pošlu, dojdou do správných rukou. A tak s vámi počítám i nadále.

dárce pan Vladimír

Co se nám, díky Vám, za dvacet let podařilo.

20
LET
ZDRAVOTNÍ KLAUN

Dvacet let, to už je kus života. A je na co vzpomínat!

Jak to všechno začalo

Gary Edwards

Zakladatel Zdravotního klauna

Studoval jsem na klaunské škole Dell Arte School of Physical Theater v Kalifornii a tehdy jsem poprvé navštívil dětskou nemocnici jako klaun.

Potom jsem cestoval po Evropě a vystupoval jako klaun v divadlech a na festivalech, ale myšlenku Zdravotních klaunů jsem pořád nosil v hlavě. Mezitím můj kamarád Michael Christensen, ředitel Big Apple Cirkusu, založil v New Yorku projekt nemocničních klaunů. A když jsem se přestěhoval do Čech, věděl jsem, že by si klauny zasloužily i zdejší děti.

Už v roce 1998 jsem tedy začal navštěvovat nemocnice – nejdřív v Ostravě, potom v Pardubicích a v Ústí nad Orlicí. Seznámil jsem se s MUDr. Ivanou Štverka Kořínkovou, která mi otevřela dveře do FN Motol. V nemocnicích jsem se setkal s otevřeností a vlídným přijetím. Současně jsem začal vystupovat na lékařských konferencích a upozorňoval na přínosy využití humoru ve zdravotnictví.

Díky kladné odezvě od nemocných dětí i lékařů jsem v roce 2001 založil občanské sdružení Zdravotní klaun a začal hledat první podporovatele. A oslovil jsem první zájemce – kolegy, kteří měli chuť se mnou pracovat v nemocnicích. Zájem byl a větší – na z těchto nadšenců pracuje v organizaci dodnes. Už je to 86 lidí...

Když u dveří dětského oddělení v Ústí nad Orlicí koncem minulého tisíciletí zaklepal nenápadný muž v šedivém raglánu a ptal se americkou češtinou „dělám sanitary klaun – chcete mě? Neboj se, je to non-profit,“ nevěděl jsem, co si myslet. Pak mi došlo, že toho chlapíka, který se představil jako Gary Edwards, znám. Vídám ho po ránu na nádraží s obrovským kufrem, jak se hračkuje kamsi daleko. Jeho červený klaunský nos pak mnoho let bavil děti a personál i v naší nemocnici.

MUDr. Luděk Ryba, Ph.D.

Primář dětského oddělení Orlickoústecké nemocnice

Už je to dlouho, kdy nás Gary navštívil jako klaun naposledy. „Odcházím do klaunský duchod“, svěřil se svou stále originální čechoangličtinou. Mohl si to dovolit. V průběhu let vybudoval úžasnou partu veselých lidí s červenými nosy, kteří pravidelně navštěvují skoro všechna dětská oddělení v této zemi.

A tak se dodnes každé úterý těšíme na slovo vzaté odborníky – specialisty na léčbu smíchem, jednu z nejlevnějších a nejúčinnějších metod uzdravování. To vše je zásluha a odkaz kdysi samotářského sanitárního klauna Garyho. Gary, děkujeme!

20
LET
SMÍCHU

Vzpomínky pacientů

Marie

Maruška v 15 letech onkologicky onemocněla a ocitla se v nemocnici. Operace, náročná léčba a náhlá samota byly pro ni krutou zkušeností. Pravidelné návštěvy Zdravotních klaunů se jí staly rituálem, upínala se k nim a celý týden se na ně těšila. A to i přesto, že už byla, jak sama říká, „puberťačka“. O mnoho let později nám, nyní již paní Marie a maminka krásné holčičky, napsala.

V roce 2007 jste mi dali ohromnou sílu bojovat. Mamka za mnou do nemocnice nemohla, protože byla nemocná a mohla by mě nakazit. Takže jsem se v 15 letech těšila na vaše návštěvy jako malá. Zažila jsem vás v Olomouci a následně v Brně. Díky, že jste a rozdáváte radost, smích a odvahu.

Karin

Chci vám ze srdce poděkovat, protože dáváte světlo tam, kde by jinak nebylo. Dětské nemocnice jsou hezké a personál je milý, ale dítě i přesto ví, že něco není v pořádku. Díky vám jsem na to zapomínala a doopravdy se smála. Teď už jsem dospělá, na dětských odděleních už trávit čas nebudu, ale pokaždé, když půjdu kolem, vzpomenu si na vás.

Karin jako batole onemocněla revmatem. Každý rok byla hospitalizována, buď s malými zákroky, operací nebo kvůli zhoršení stavu, kdy končila na vozíčku. To trvalo celé dětství. Nyní je na biologické léčbě a pomalu zapomíná na to, jaké to bylo. Nedávno ale uvažovala nad vším, čím si prošla, a uvědomila si, že to jediné, co si z nemocnice pořádně pamatuje, je Zdravotní klaun.

Šimon

V roce 2019 jsem podstoupil stomatologickou operaci v nemocnici Motol. Po ní jsem se probudil s velikou bolestí v puse. Stejně na tom byli i další dva kluci na pokoji. Najednou jsme zaslechli zvuk ukulele – přišli nás obveselit dva klauni. Byla to fakt legrace, nemohli jsme se s kluky udržet smíchy. Jizva v ústech nás bolela pokaždé, když jsme se zasmáli, ale nemohli jsme přestat.

Zdravotní klauni mě mile překvapili. Byli velmi pohotoví a humor rychle přizpůsobili nám, velkým klukům. Byla to příjemná legrační zkušenost, a doteď mi vzpomínka na klaunskou návštěvu vykouzlí úsměv na tváři.

Šimonovi už bylo čtrnáct let. O Zdravotních klaunech sice slyšel, ale dosud se s nimi nesešel. Rozhodně si však nemyslel, že by mu cokoli, co udělají, mohlo připadat vtipné. Až do chvíle, kdy sám musel do nemocnice.